

der den i Hovedlovens § 13 (Jfr. nærv. Udf. § 6) indeholdte ikke lidet precare Betingelse handles om noget meget mindre Bæsentligt end for de andre Godsfer, som Loven omfatter. Da det nu er i høi Grad ønskeligt, at det ved Loven gjorte Tilbud modtages af de Paagjældende, er det af Vigtighed, at de Fordele, som hidtil have tilflydt dem, saa meget som muligt fastholdes ved Overgangen, hvilket kun kan skee, naar de i deres fulde Udstrækning komme dem tilgode ved Tilbudet om Selveiendom. Cultusministeren har selv følt dette (Folkethingstid. f. f. A. Sp. 5303—4 og 7008—11); men naar Udkastet med Hensyn til det her omhandlede Punkt er kommet til det foreslaaede Resultat som en billig Deling af de Fordele, der paa hver Side skulle opnaaes ved Loven, synes det overseet, at Hovedlovens § 2 med den deri fastsatte nye Afgiftstaration (see Folkethingstid. f. f. A. Sp. 5149) og § 13 (Jfr. nærv. Udf. § 6) saavel som nærværende Udkasts § 7 allerede aabne Udgang til en ikke uvæsentlig Indtægtsforøgelse for Cieren, og at det saaledes synes høist betænkligt ikke ved den paatænkte Overgang fuldt at indrømme de Kalkreuzgiste Fæstere det dem hidtil tilkommende og som staaende Begunstigelse tilfikkrede Indfæstningsmaximum. Derimod vil man ved at gaae denne Vej og med Tillægget til den hidtil fordrede Indfæstningssum efter Hovedlovens § 2 omtrent komme til det samme Resultat, som af Godsinspecteuren under 21de Marts 1847 var foreslaaet, og hvorefter den hidtil fordrede Indfæstningssum, 10 Rbd., skulde gaae over til en fast Recognition af denne Størrelse, og som skulde erlægges ved hver Forandring af Arvefæster.

Udvalget foreslaaer derfor, at § 5 affattes saaledes, som i Indstillingen nærmere anført.

Da Udkastets § 7 svarer til Hovedlovens § 12, og § 6 til hiins § 13, formenes deres Plads at burde ombyttes, ligesom det, da Fæsterens Creditorer ikke bør kunne gjøre Forandring paa Andeel i det Bederlag, som tilkommer Livsarvingerne, ansees nødvendigt at forandre de i Udkastets § 6 forekommende Udtryk „Vo, saafremt han efterlader sig Livsarvinger“, og „Vo“, hvor dette anden Gang forekommer,

til „Livsarvinger, saafremt han efterlader saadanne, til Deling efter Loven“ og „Livsarvinger“.

Af de Udvalget meddeelte Actstykker fremgaaer det, at nogle Fæstere deels have gaaet Hattkorn fra det Kalkreuzgiste Gods og deels fra Akademiets øvrige Gods, hvorimod de under Get ere ansatte for nyt Hattkorn. Der vil saaledes for disse Steder være at foretage en dobbelt Indfæstningsansættelse, nemlig efter Reglerne for det Kalkreuzgiste Gods for den til dette hørende Deel af Gaarden; og efter de almindelige Regler for den anden Deel, hvorimod de andre i det Kalkreuzgiste Testamente begrundede Begunstigelser ville være at beregne dem eller eventuelt deres Arvinger tilgode efter det Beløb, hvormed de hidtil virkelig have tilflydt de Vedkommende. Udvalget formener derfor, at det vil være tilstrækkeligt, men ogsaa fornødent, herom at optage en særegen Paragraph efter Udkastets § 5.

Sluttelig formenes, at Lovens Titel rettere sluttede sig nærmere til Lov af 8de April 1851.

Det indstilles saaledes:

ad § 1.

„Jordegods“ i 2den Linie forandres til „Bøndergods“.

Sidste Punktum affattes saaledes:

„Dog er denne Lov ikke anvendelig paa det Gods, der henhører under Universitetet ifølge et i Aaret 1849 ved Testamente oprettet Legat“.

§ 3 udgaaer.

§ 5 affattes saaledes:

Fæstestederne paa det ved Fundats af 14de Mai 1751 for den Kalkreuzgiste Stiftelse til Sorø Akademie henlagte Gods ansættes først til Eiendomsværdi efter de i Almindelighed for Burderingen fastsatte Regler, dog saaledes at ved Ansættelsen af Indfæstningen og Tillægget til denne følges den hidtil normerede Indfæstning. Fra den saaledes udbragte Burderingssum frabrages dernæst

a) $\frac{2}{3}$ af den Stedet hidtil paahvilende planmæssige aarlige Afgift, tagen 25 Gange, dog uden Hensyn til Tienden, der fremdeles vedbliver, og